

Bygningen til Verdensudstillingen i London 1862.

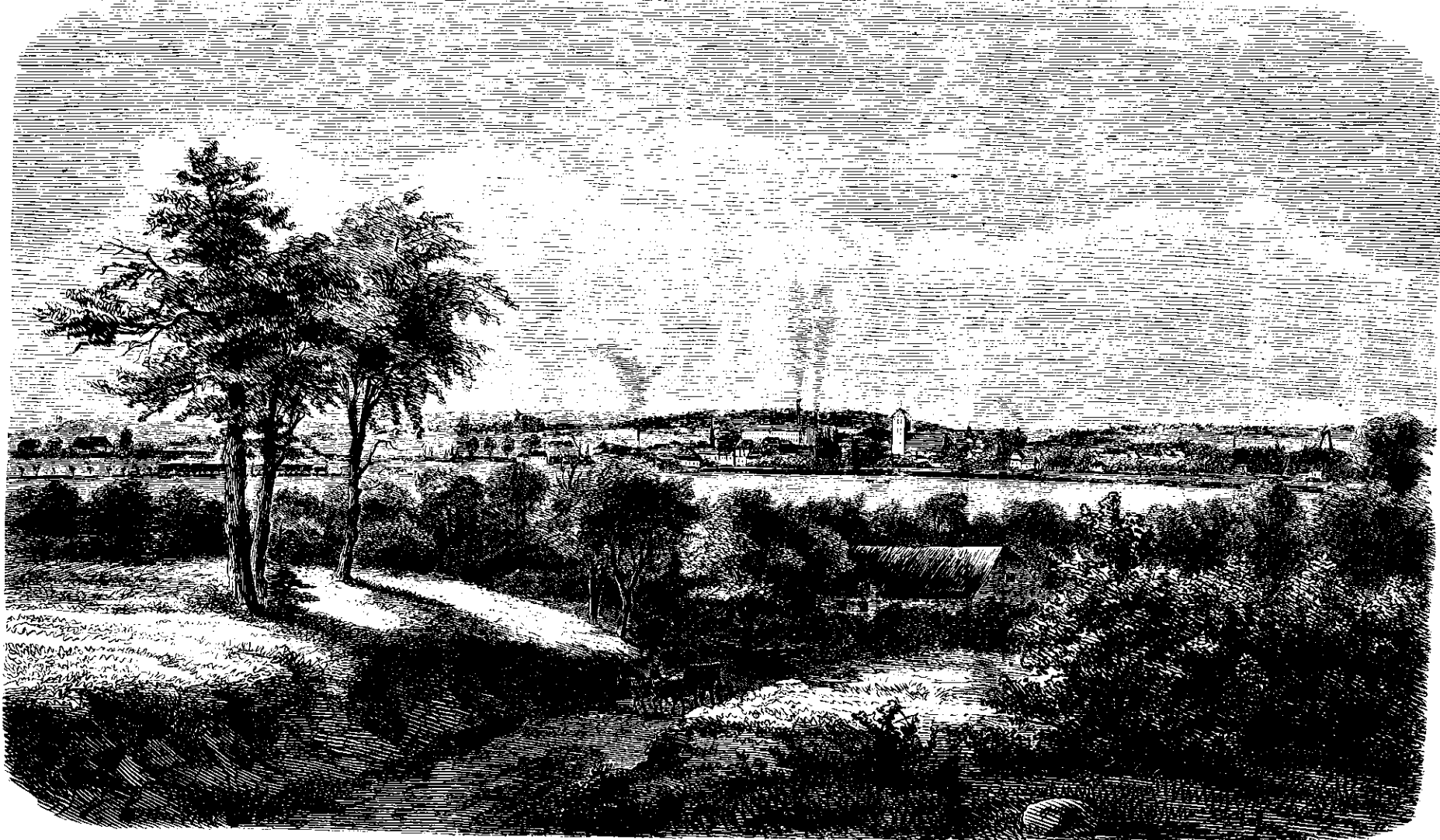
Jeg lod hende ene med sin Sorg for at fordybe mig i mine egne Betragtninger. Det varede ikke længe, før Skriveren laa paa Ryggen henad Dækket og snorkede saa høit med opspilet Mund, at Aberne hvert Diebstik sprang op af Søvn og stirrede mistænksomt henimod ham. Studenten sad i Maanestuen ved Siden af den skjønne unge Pige, som formodentlig var den falskede Procurators Datter. Hvad mon han fortalte hende? Mon han trøstede hende for den Sorg, Tanten havde haft, og som kunde have saa betænkelige Følger for Faberen? Hun saae saa lykkelig ud, at de vist have haft en heel anden Gjenstand for deres Samtale. Jeg kom til at

tænke paa Ellen og Poul; dernæst paa Allegaard og Børnene, og i den milde Sommernat sant ogsaa jeg tilbage i en velgjørende Slummer, hvoraf jeg først vaagnede op, da Solen stak mig i Dinene og befraaede den gamle Jomfru, der kjælent havde lagt sit Hoved op til min Skulder, medens hendes ene Arm laa hen over mit Bryst. Hun smilede saa sorgløs, som om hun havde den yndigste Drøm, hvori hun saae Broderen som lykkelig Brudgom staae for Alteret med den skønneste Pøkkeparvt.

Jeg hørte en Matros nævne Kronborg! Nu kunde jeg ikke længer blive liggende, skjøndt jeg jo for en Deel tjente

til Hovedpude for en blidt slumrende Dame. Jeg vilkede mig sagte ud af hendes Arm, som omslyngede mig, lagde med stor Omhyggelighed en Anchiovidunk forsigtigt under hendes Hoved og stod op. Na nei, aa nei! Hvor deilig en Morgensstund! Hundreder af Skibe stode ind efter ior fulde Seil, ligesom de skulde spærre det smalle Sund, hvor Kronborg i sin hele Majestæt viste sig paa den skønne sjællandske Kyst.

Da vi naaede Helsingør, havde vi saa stille Veir, at Skipperen lod Seilene falde, medens han havde Styrmanden itand. Da denne kort efter kom ombord igjen, bragte han nogle Aviser med sig, som jeg med stor Begjerlighed kastede

Izehoë, seet fra Nordø Molle.